

William Shakespeare - Romeo i Julija

Kratak sadržaj

Uvod: Već u uvodu možemo shvatiti kako su dvije ugledne obitelji : Montecchi i Capuletti u svađi. Tako na glavnom veronskom trgu izbija svađa koja završava upozorenjem kneza Escala. Naslućujemo da je Romeo zaljubljen u Rosalinu, djevojku iz roda Capulettija.

Početak: Glava obitelji Capuletti organizira zabavu, a Romeova ljubav prema Rosalini navede ga da dođe na zabavu.

Zaplet: Na zabavi Romeo susreće Juliju. Između njih se rodi ljubav, čista i iskrena, bez ograničenja koje nameće mržnja između njihovih obitelji. Romeo tek tada shvaća pravi smisao života. Romeo i Julija se tajno vjenčaju

Vrhunac: U jednoj svađi, Tibaldo, Capulettijev sinovac, ubija Mercuzia, Romeovog prijatelja. Želeći osvetiti smrt svog dobrog prijatelja, Romeo ubija Tibalda. Zatim mora pobjeći, jer uskoro dolazi knez. Preneražen prizorom, knez osuđuje Romea na progonstvo u Mantovu, ali njegovi osjećaji prema Juliji priječe ga u tome i on se skriva kod franjevca Lorenza.

Rasplet: Otac i majka žele Juliju udati za Parisa, uglednog, mladog i bogatog plemića. Zbog vječne ljubavi na koju se zavjetovala udajom za Romea, ona radije izabere smrt nego udaju za Parisa. Fratar Lorenzo, želeći spriječiti tragediju, daje Juliji napitak koji bi je trebao uspavati, a šalje poruku Romeu da je ona zapravo živa. Nažalost, glasnik ne dopijeva na vrijeme reći Romeu istinu. On odlazi u grobnicu Capulettija i misleći da mu život bez Julije više nema smisla, ispije otrov i umire. Neposredno nakon toga Julija se budi i vidjevši da joj se muž ubio zbog tuge uzima bodež i oduzima sebi život.

Kraj: Nakon tragedije u grobnicu dolaze ostali članovi obiju obitelji. Nad mrtvim tijelima njihove djece oni se mire jer shvaćaju da je uzrok tome nerazumna mržnja koja je nametnula granice istinskoj i čistoj ljubavi i time donijela svima golemu nesreću.

Sociološka i psihološka karakterizacija glavnih likova Romeo je mladić iz ugledne i bogate veronske obitelji Montecchi. On je na neki način žrtva sukoba dviju veronskih obitelji, jer su i Rosalina i Julija iz obitelji Capuletti. Nerazumno mržnju pobjeđuje njegova beskrajna ljubav i odanost Juliji.

“Zublja sama
Nek od nje uči sjati. Djeva ta
Na crnom plaštu mrkle noći sja
Ko alem kam na uhu crne žene –
I nije vrijedan svijet krasote njene.
Uz druge djeve kao snježna, čista
Golubica u jatu vrana blista.
Kad ples se svrši, ja ću je potražiti
I uz nju blagu divlju ćud ću razblažiti.
Sad vidim da je to mi prva ljubav
Jer ne vidjeh još cvijetak tako ubav.”, citat, str.74

Romeo shvaća da je sreo sudbinu te je spreman učiniti sve. Za Romea, osim što je smrtno zaljubljen u Juliju, ne možemo, a ne reći da je poduzetan i hrabar mladić. Pun je vedrine i mladenačkog zanosa. Nikad mu ne ponestaje motiva, sve dok postoji veza s Julijom. Bez Julije život mu je poput pustinje pa zbog toga nepromišljeno oduzme sebi život i izaziva veliku tragediju.

“Dvije ponajljepše zvijezde na nebu
U nekom poslu sad odilaze
I mole oči njene neka sjaju
Na njinoj stazi dok se ne vrate.
Ej, da su njene oči tamo gore,
A zvijezde tu u glavi njezinoj,
Od sjaja njenih obraza bi zvijezde
Potamnjele ko svijeća od sunca,
A njezine bi oči na nebu
Obasjale sav svemir takvim sjajem
Te ptice bi ko obdan zapjevale.”, citat, str. 83

Julija potječe iz ugledne obitelji Capuletti, a susret s Romeom označit

će njen život. Shvaća kako se zaljubila u neprijatelja, no ljubav je za nju odviše sveta da bi joj bilo što mogla biti zapreka.

“Iz ljute mržnje niče ljubav medna!
Ah, prekasno te ja upoznah bijedna
I nemila je srca mog sudbina
Da mora ljubiti morskog dušmanina!”, citat, str. 78

Spremna je odreći se svega, pa čak i roditelja i svog imena da ostane s Romeom.

“Romeo, o Romeo! Zašto si
Romeo? O zataji oca svog,
Odbaci ime to – il ako ne ćeš,
Prisegni da me ljubiš, pa ću ja
Poreći da se zovem Capuletti.
ROMEO(za se). Da slušam još il da odgovorim?
JULIJA.Tek tvoje ime moj je dušmanin
Jer ti si ti i bez tog imena.
“Montecchi” nije niti ruka niti nnga
Niti lice niti trup ni drugo ništa
Što pripada muškarcu. Drugo ime
Na sebe uzmi – ime nije ništa!
Što nazivljemo ružom, slatko bi
Mirisalo i s drugim imenom.
Baš tako bi Romeo, da i nije
Romeo, svu milinu svoju divnu
Sačuvao i bez tog imena.
Romeo moj, odbaci svoje ime
Jer ono nije dio bića tvog,
I mjesto njega uzmi mene svu!”, citat, str. 84

Tema

Sjajna, čudesna, neiscrpna, duboka i veličanstvena ljubav dvoje mladih koja je kao da kroz cijelu priču strmoglavo ide ka propasti i zloj kobi. To je ljubav koja probija hladne zidine dvaju svjetova, ljubav koja istovremeno spaja i razdvaja.

Ideja

Ljubav je temelj na kojem se gradi život, ali nažalost i polaže kao žrtva besmislenim ljudskim slabostima. U romanu o Romeu i Juliji ovo je na prvi pogled tragedija koja se nepotrebno desi. To je konac ogromne i bogate ljubavi i početak najveće tragedije koja može zadesiti roditelje. Ona je sama po sebi besmislena, ali je na neki način bila nužna da se nadvladaju ljudske slabosti. Ne kaže se uzaludno da ljubav pobjeđuje mržnju.

Metaforičnost: Metaforičnost u ovom romanu uočava se u monolozima glavnih likova, a izražena je u prvim razgovorima između Romea i Julije.

“ROMEO.Tko nije nikad osjetio rana
I brazgotini taj se podsmijeva –
Al tiho! Kakva svjetlost prodire
Kroz onaj prozor tamo? To je istok,
A Julija je sunce. – Sunašce,
Izađi sada i udavi mjesec,
Što zavidan je, smućen već i blijed
Od bijesa što si ljepše ti od njega,
A služiš njemu. Zato nemoj njemu
Da služiš više kad je zavidan.
Livreja mu je vestalska zelena
I bijela, kakvu tek budale nose –
Odbaci je –“, citat, str.82

2)“A bujna glazba tvog jezika
Nek objavi svu sreću naših duša
Što daje nam je ovaj susret mili.”, citat, str.108

Najzanimljivije u romanu:

su dijelovi u romanu su prvi susret između Romea i Julije, te borba u kojoj Tibaldo i Mercuzio pogibaju.

Susret Romea i Julije zanimljiv je jer označava bit ovog romana, ljubav. Njihova je ljubav kao svjetlo u beskraju mraka i mržnje, izuzetna, savršena i jedinstvena. Ona je više od obične ljubavi, više od smrti i od samog života, zato je ovaj dio značajan.

Borba između Tibalda i Mercuzija također je jedan zanimljivi dio. U njemu poginu nevini mladi ljudi i taj dio označava početak ove čitave tragedije i sudbonosnih događaja. Treba spomenuti da je zapravo

uzrok tragedije prije svega mržnja između dviju obitelji, ali istovremeno razlog je i ljubav, gotovo nerazumna, snažna, plamteća ljubav koja se, prema priči, dogodi u svega nekoliko dana. Možda bi u nekim drugačijim okolnostima tijek ovih događaja krenuo prema sretnijem kraju.

“LORENZO. E, takva divlja naslada imade
I divlji kraj – u slavlju svome gine,
Baš ko barut, kad se s vatrom združi,
U isti tren se s njom i raspline.
I najsladi se med nam gadit stane
Kad okus mu je najugodniji
Jer jedući uništavamo tek –
Pa zato budi umjeren u milju,
Jer naglost ko i tromost kasni k cilju. – “, citat, str.107

“LORENZO. Ne – pasti može tko bez glave juri.”, citat, str.95

Dojam o knjizi Kad sam dobio knjigu, mislio sam da je to priča o kojoj se već sve zna. Zatim sam je počeo čitati i tako, stranicu po stranicu, shvatio sam da je ona i sada posebna, tim više što u vremenu u kojem živimo previše mržnje ima u svijetu oko nas. Ono što tu knjigu čini posebnom je da od početka naslućujemo nesretan kraj i ta se slutnja osjeća i u najsretnijim trenucima u priči. U tome je sva ironija ovog djela. Ova će priča uvijek ponovno oživljavati u svim generacijama koje osjećau ljubav. Ona će uvijek buditi mladost i uzbuđenje u čovjekovom srcu.

“Da li je tragedija Romeo i Julija doista istinit događaj ili nije, neće se valjda nikad pouzdano utvrditi, ali tradicija o tom živi još i danas te se u Veroni na jednom vrlo romantičnom mjestu strancima pokazuje neki stari sarkofag, za koji tvrde da je bio lijes Julije Capulettijeve. Ako Romeo i Julija možda nisu živjeli u Veroni, živjet će vječno u ovoj tragediji.”